

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:

אֵל תְּהִי חָרָא.

בְּאֵמֶת, זֶה הִכִּי חָשׁוּב.

אֵל תְּהִי חָרָא שֶׁל בְּנֵי אָדָם.

זֶה הַדְּבָר הָאֲחֵרוֹן שֶׁל בְּנֵי אָדָם.

לֹא יִצְרַתִּי אֶתְכֶם כְּדֵי שֶׁתִּשְׁנְאוּ,

לֹא יִצְרַתִּי אֶתְכֶם כְּדֵי שֶׁתִּרְצְחוּ,

לֹא לְמַעַן הַדָּת, וּבִטַח שְׁלֹא

לְמַעַן הַכְּבוֹד *שְׁלִי*.

חֲבֵרִיהֶ, אֲנִי אֱלֹהִים,

אֲנִי יוֹדֵעַ

לְדַאֵג לְעַצְמִי

גלעד דהן

עלון מס' 1466 – 14/8/15

פתיח

מדי פעם, לא לעיתים קרובות מדי, יוצא לי לעבוד עם עובדי הקבלן מוגיהאד אסעיד, רובם נערים בשנות העשרה לחייהם שעזבו את בית הספר כי מישהו החליט עבורם שעדיף שיעזרו בפרנסת המשפחה. אותם ילדים קמים בארבע לפנות בוקר סוגרים שמונה שעות עבודה ברוטו בבנות, במנגו או במפעל, ושבים הביתה לחיק משפחתם כדי לספור את הכסף. אותם ילדים, שבמקרה הטוב סיימו חית כיתות, לא שמעו מעודם על שפה שנקראת עברית וברוב המקרים יצטמצם אוצר המילים שלהם ל- שלום, תודה, בבקשה. אותם ילדים שהטובים והמוכשרים בהם יהפכו ביום מן הימים לקבלנים, הם סימן ההיכר המובהק למגמת הניכור שקיימת בתוך המגזר הכפרי (במגזר העירוני המצב קצת שונה) בישראל, ושינוי לצערי לא נראה באופק.

בתקופת האינתיפדה וגם אחריה הוחמרו סידורי הבטחון בישובים ונעשו עוד ועוד פעולות שתכליתן להקשות ולעכב את אלה הבאים לבצע את זממם. אולי מה שאגיד כאן לא יישמע פופולרי, אבל טיבם של סידורי בטחון שהם מקשים ומסרבליים את סדר החיים התקין של התושבים (אם שכחת את הנייד בבית לא תוכל לצאת מהשער...) והרבה פחות את אלה של הגנבים, שתמיד ימצאו את נקודת התורפה, קל וחומר אם נשאר את מפתחות הרכב על השולחן בסלון, ולכן מן הראוי שכל אמצעי נוסף ייבחן באופן ענייני, ולא כצעד פופוליסטי, אחרי גניבה כזו או אחרת. במילים אחרות, האחריות האישית חשובה לא פחות ולעיתים הרבה יותר מהאחריות הקיבוצית, ודי לחכימא ברמיזא. אגב, אתמול וגם שלשום לא גנבו את אופני למרות שלא נעלתי אותם.

שבת שלום,
סוף הקיץ מתקרב

אבנרון

ממנהל הקהילה

ביום ד' התקיימה אסיפה זחופה בנושא השמירה בישוב בעקבות מספר אירועי גניבות שהתרחשו באשדות ובעמק בחודשים האחרונים. **יונתן שטיינדל** - הרבשי"ץ מתייחס לכך בעלון זה.

אז כאן אאחל רק שנדע שקט.

שבת שלום,

דורון

לא מפקירים חבר

לרון ארד שהפך בימים אלה לסבא רון...

כשהזמן עובר והחשש גובר,
ויס האדישות סביב אותך שובר
אתה בנפשך נובר
וכעסים אתה צובר
כי איש לא מאמין למה שפיו דובר
תמיד ידענו שאפשר לבטוח
וצריך לסמוך על חברים,
שחבל הצלה ניתן למתוח
מכאן ועד מעבר להרים.
אך כשהבוקר עולה, שותק וחיזור,
אני יודע שהייתי אילם ועיוור.
אז אם אתה שומע את קולנו,
אל תאמר נואש, אל תישבר.
מחר לא יבייש את אתמולנו,
אנחנו, רון, לא מפקירים חבר.

אהוד מנור

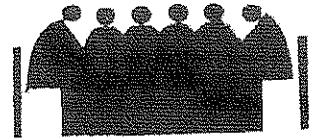
"חוס יולי אוגוסט אז היה כבד מאוד". שעת צהריים. המדרכות לוחטות, הקירות פולטים חום אדיר, האנשים מסתגרים במזגניהם, הצמחיה ובעלי החיים נכנעים לשמש הקופחת. הממטרות נלחמות מול איתני הטבע.

ובתוך כל זה – ילדי אשדות חוגגים את פעילות החופש הגדול הענפה שלהם, הילדים כל כולם בפעילות ההפוגתית והמבוגרים- המחנכים והוריהם כבר מתפנים לשנה הבאה - כיצד תראה?

מפגש כזה של הורים במסגרת פורום הרים התקיים השבוע. **גיא** הציג את התכנית החינוכית של ד- ו' בעיקר. ההורים שאלו שאלות, **גיא** השיב, פרס את החזון של המערכת ואת ההשתמעות שלו ברמת הפעילות השבועית. בשבוע הבא תקיים מועצת החינוך דיון בשאלה כיצד לקדם הכרעות לעת בניית תכנית העבודה השנתית תוך מעורבות הקהילות וההורים בעידן זה של מערכת משותפת. הנושא השני שיעמוד על הפרק הינו בניית תהליך קהילתי לקביעת תפיסת מערכת החינוך לעת צמיחתה במהלך השנים הקרובות.

דקלה כהן מועלם פוסעת צעדים ראשוניים במתחם 'אשדוטף'. היא מקיימת חפיפה עם אדמית, משוחחת עם מטפלות ואף ראיתי אותה באחד הימים יושבת בקרב פעוטות בני יומם כשחיוך רחב נסוך על פניה. תמונה שכיף לנצור. מאחל לה הצלחה רבה.

חברים מכ-25 משפחות הגיעו למפגש הכנה לקראת הגעת **גרעין 'צבר'**. **גיל אלתר** - רכז, **הדס קיים** - אם בית ו**נוי קלמנט** - מדריכה יחד עם **בר** - רכזת אזורית, שוחחו עם ההורים על המשמעות של להיות משפחה מארחת. בפגישה נכח גם יעקב גולני – חבר בית-זרע - שתאר את תפיסת השירות של משפחתו את בן הגרעין. היה מפליא לשמוע. הצוות פנה שוב אל הציבור לתרום ציוד. יש? יהיה? חברים כבר פנו בהצעות. יש כבר תנור בישול ומיקרוגל וסכו"ם ועוד ועוד. תודה.

במועצת הקהילה ובאסיפה

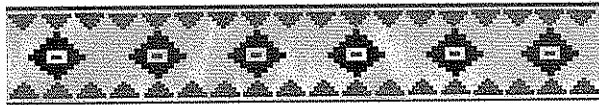
- בימים אלו משפצים 14 חדרים, מועדון במתחם הנעורים .

הצוות- גיל אלטר רכז, נוי, ק. מדריכה, הדס קיים אם בית.

7. פירות 2014 – כיצד מחלקים?

הוחלט על חלוקה נוספת של פירות 2014, בכפוף להחלטת הנהלת 'אגדה'.

רשמה: אתי ערך: דורון.

באסיפה

מפרוטוקול אסיפה מספר 10/2015

החלטות:

משפחת אפרת ועמרי ספיבק לקראת קבלה לחברות (הקלפי תתקיים ב- 13-14/8).

1. מימון מצבה באחריות הקיבוץ.
 - הקיבוץ (כמשפחה) אחראי על מימון מצבה סטנדרטית לחבריו.
 - חברים מחוייבים להעביר את תשלום הביטוח הלאומי – מענק הפטירה, במלואו, לקיבוץ.

מפרוטוקול מועצת קהילה 16.15 5/8/15

1. הוצאת כרטיס אשראי לקיבוץ ע"ש דורון רוזנבלום – מזכיר.

הכרטיס למטרת תשלומים דרך האינטרנט. הוחלט – מאושר.

2. הסרת שעבודים של הקיבוץ מול הבנק

- מאושר לבצע פרעון מוקדם של הלוואות שיכון בסך 2.6 מליון ₪ ולהסמיק את ועדת כספים לנהל משא ומתן מול הבנקים לקבלת הלוואה חלופית.
- להסמיק את ועדת כספים לפעול מול הבנקים להסרת השעבודים.

3. כתב שיפוי לעמית אורלנד כמנהלת עסקים וכספים

הוחלט – מאושר.

4. ערעור יוסי ב.פ. בנושא נוהל הפעלת החלטה בנושא היטל איזון

במועצת קהילה מתאריך 22.2 הוחלט על הגבלת מס האיזון ל- 1000 ₪ בחודש.

לטענת יוסי הפירוש הוא שיש להתייחס לכל חודש בנפרד.

הוחלט - ההחלטה מתייחסת לתשלום של עד 12000 ₪ בשנה (על המנגנון המופעל היום למימושה).

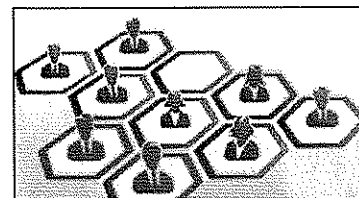
5. עליזה ברקאי - חברה במזכירות פעילה (במקום זוהר יחיאלי שפרשה).

הוחלט – מאושר

6. עדכון - גרעין צבר

- מגיעים ב 19.8 . 28 חברה.

קיץ במשאבי אנוש

קיץ "עמק הירדני" נעים לכולם,

בימים אלה כולנו שזופים משמש, נמצאים פה כמו מיקרוגל שמכוון על טמפרטורה ממש גבוהה, אך מרגישים את החופש מגיע. ממש עכשוו הילדים/נכדים מתחילים להזכיר לנו שהם כבר מיצו את המסגרת ורוצים גם הם את החופש שלהם, וזה הזמן שלנו להיות איתם, להשקיע, לנצל את ההזדמנות שניתנה לנו. אז נכון, החופש הוא ארוך, אך פה בקיבוץ, אנו דואגים לרכך אותו כמה שיותר ומערכת החינוך גם החברתית וגם הגיל הרך פועלת כסדרה, בזכות המטפלות והמדריכים המסורים שלנו שעשו עבודה קשה לאורך השנה ולאורך הקיץ. ואני רוצה להודות להם/לכם על ההירתמות בחופש הגדול.

ואם במערכת החינוך עסקינן, אני רוצה לאחל הצלחה רבה **לדקלה כהן מועלים** מנהלת "אשדוטף" החדשה. זה לא היה פשוט לאתר אותה, אבל כשזה בא, זה בא טוב. דקלה מגיעה אלינו מגבעת יואב, מנהלת מערכת חינוך גיל הרך של כפר חרוב, יש לה הרבה ניסיון בניהול מערכות חינוך בקיבוצים. בתחילת החודש היא הצטרפה אלינו, נמצאת בתקופת חפיפה עם אדמית, לומדת את המערכת המיוחדת שלנו, את האנשים, את הערכים, ובסוף חודש אוגוסט תחליף את אדמית.

וגם....פרידה **מאדמית**, אחרי כל כך הרבה שנים אדמית אומרת שלום וממשיכה לה לדרך חדשה-ישנה, בעשייה חשובה, התחלה חדשה. אדמית, אתגעגע לאנרגטיות שלך, ליכולת שלך להיות דבקה בעמדתך, להניע, להזיז, לתת פתרונות בזמני משבר וליכולת שלך להיעזר, להקשיב וללמוד. תודה לך על תקופה נהדרת, בה גם למדתי ממך.

ומה עוד היה לנו בתקופה האחרונה?

1. **דיוני שכר** - לאחר שאושרה מדיניות שכר, היא מומשה ובמהלך חודש מאי התקיימו דיוני שכר לכלל המערכת, התהליך התחיל בפגישה ביני ובין מנהלת הענף, ולאחר מכן הבאנו המלצות למנהלי המגזרים. דיוני שכר

הבאים יהיו בשנה הבאה באותו המועד: מאי 2016.

2. **אורחות עבודה** - במהלך ארבעת החודשים האחרונים בנינו- צוות מש"א (דורון - מזכיר, יונתן אלטר, רונית איתן ועומר כהן) ואנוכי, את חוברת אורחות עבודה. הפרוייקט עלה מתוך צורך לחדד לחברים את זכויותיהם. הצורך הראשוני היה קודם כל להעלות על הכתב את כל אותן חובות וזכויות באורחות עבודת החברים, וזאת כמובן תוך כדי בחינת הנהלים הקיימים, בדיקת הרלוונטיות שלהם ועדכון שינויים.

אורחות עבודה יובאו לדיון ואישור ב- 2.9.15 בישיבה של מועצה מתאמת ולאחר מכן יובאו לאסיפה, בהצלחה!

3. **תהליך ניתוח עיסוק** - כחלק מתהליך פיתוח מנהלי 'אשדות בעמק' - יעד לשנת 2015, התחלנו בתהליך ניתוח עיסוק למנהלים זהו הממקד את המנהל בתחומי האחריות והמשימות שבאחריותו, מאתר חוזקות, פערים וצרכים. התהליך בעיצומו....

4. והרבה הרבה שוטף...ליווי מנהלים, גיוסים וקליטות עובדים למערכות החינוך, 'צברי ועוד.

וזהו עד כאן....

מאחלת לכולכם קיץ מהנה, עם עשייה והנאה...

סמדר - מנהלת מש"א 054-2204086

פרוטוקול ישיבת ו. מתאר יישובית
מיום 30/07/2015

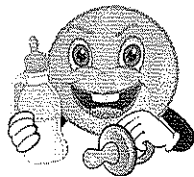
האדריכל אשר יבחר לתכנן את המונומנט יצטרך לתכנן ולשלב אותו בתוך השטח המוצע.

4 דו"ח על התקדמות ביצוע תוכנית התשתיות הרב שנתית.

* כזכור, התוכנית לשידרוג תשתיות רב שנתית (2015-2020) הוצגה בישיבה משותפת של מועצת הקהילה וועדת המתאר היישובית.

* **יוסי בן-פורת** מסר דו"ח ביצוע בשנת 2015 שכלל: שידרוג מדרכות, החלפת גגות במבני ציבור (ספריה, בית המתפרות, מועדון חברת-הילדים), החלפת גגות במבני מגורים (שכי מערבית), צביעת גגות אסבסט (שכי תמרים + שכי צפונית), החלפת עמודי תאורה, הרחבת החניה ליד הארכיון, שיפוץ האנדרטה מול בית קרפ.

רשם
משה אריאלי

מלך טוב!

לאתי ולאתך רון

להולדת הנכדה - לילא

בת לאיתי וצומח

מלך טוב לילאסכה!

נוכחים: תמי, שרהליה, גרייס, עדי גל, דורון, שאול, י. בן-פורת, דובי, אורי ניב, אורי גלעד, דקל ערוסי, משה אריאלי.

סדר היום:

1 **עדי גל** הצטרפה לוועדת מתאר יישובית בהמלצת מועצת הקהילה. חברי הוועדה ברכו על ההמלצה ומאחלים לעדי הצלחה.

2 **אדריכל ה"בית".**

* מזכירות פעילה והוועדה המתאמת, יזמו דיון במועצת הקהילה להתקשר עם אדריכל במשרה חלקית, אשר יוכל לתת **מבט על תכנוני** של כל הישוב. מועצת הקהילה החליטה להמליץ על ההתקשרות המוצעת.

* ועדת המתאר היישובית, שמחה על ההחלטה והדגישה את חיוניותו הרבה של אדריכל ה"בית", בעת שמתבצעים פרויקטים רבים במקביל (שידרוג תשתיות רב שנתית, בניית שכונת קליטה חדשה וכו').

* **הוחלט:** לעכב את הדיון על מספר פרויקטים חדשים שעל הפרק עד לתחילת עבודתו של אדריכל הבית.

3 **מיקום מונומנט למיסדי קבוץ אשדות יעקב.**

* ועדת המתאר היישובית נתבקשה להמליץ על מיקום מתאים למונומנט למייסדי קיבוץ אשדות יעקב.

* תוך כדי דיון הועלו שלוש הצעות למיקום המונומנט:

א. למקם את המונומנט בשטח בית הקברות.

ב. למקם את המונומנט בגבול בין שני האשדות, בשטח שבין בית-סחל"ב (הבית הסעודי של המאוחד) לבין בית מס' 8 (שכי צפונית גרים בו רוחלה כהן ורוית גל-נחמד).

ג. שטח המונומנט יתחיל מצפון לח-א באיחוד לאורך המדרכה צפונה עד בית "אורי ורמי" במאוחד.

* **לאחר דיון ער הוחלט ברוב קולות:** למקם את המונומנט לפי הצעה ג' לאורך המדרכות מח-א באיחוד צפונה עד בית "אורי ורמי" במאוחד.

בתרבות

ובבוקר למחרת, יום שבת ה – 5.9.15
כמיטב המסורת:

מזל טוב

לנוכח (כהן) ולירון אחיה
להולדת הבת אחות לאיל"י
לרחל כהן
להולדת הנ"נה
מזל טוב לכל המשפחה!

ומה יש לנו בקרוב -

ב 4.9.15 – ערב בילוי חד פעמי של מוזיקה חיה ושתייה.

בתוכנית:

בשעה 21:00 נפגשים בבריכה ומרימים כוסית ראשונה. נכנסים לאווירה, צוחקים עם חברים ואז....

הופעה חיה של להקת ashdorok, להקה שעושה שמח עם מיטב הנגנים שלנו. (יונתן שטיינדל, יותם בארי, יקיר סולפייך, אלון אוחנה, בארי פייקוב, אלימלך שמלץ, רוני וינטרוב, בארי אופיר, יואב שוחט, נועם שוחט).

לאחר ההופעה ממשיכים עם מוזיקה טובה שיעשו במיוחד בשבילנו. וכמובן לכל אורך הערב הבר פתוח ומזמין. (השתייה בערב בתשלום במחירי עלות).

הערב הוא ללא ילדים אז לכל הזוגות הצעירים – תרשמו ביומן ותשריינו בייביסיטר לפני שכולן יתפסו....

• הערב אומנם בבריכה כדי שנוכל ליהנות מהדשא והמרחב אך הרחצה אסורה. בבקשה תעזרו לנו לשמור על כך.

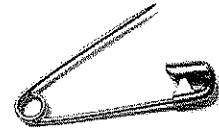
מחפשים את האחד/ת....

ראש השנה קרב ובא ואנו מחפשים אדם אחראי ואכפתי שרוצה לקחת על עצמו (בתשלום כמובן) את הפקת ערב החג בחדר האוכל.

נשמח לתת פרטים נוספים למעוניינים.

שבת שלום,
יערה ועומר

סיכת בטחון

2) החליטה אסיפת 'נוף אשדות' על החזרת תורנות השמירה של התושבים בכפוף לצו השמירה המחייב זאת על פי חוק. ההחלטה היא טובה, אולם צפוי לה מבחן המעשה. אחד הוא להחליט לאור הנתונים ודחיפות השעה להחזיר את השמירה, אולם מנגד מבחן הרגליים הוא למצוא עצמך בשלוש לפנות בוקר בחורף ערפילי תר ברגליך רחובות שוממים. אולם אם בצעירותנו ובקלות דעתנו עשינו זאת למען המדינה, הרי שמן הראוי שנעשה זאת גם בחצר האחורית כאשר אנחנו מבינים ומאמינים בנכונות הדבר. צוות הביטחון ידון ויקבע את נהלי השמירה של התורנים בכדי למצות את הפוטנציאל וגם לתת תחושת עשייה בניגוד לעבר שהתורנות הייתה חד גונית ולא יעילה בעליל.

מעבר לכך, בעקבות סיום התפקיד של יוסוף נעזרנו בשומר לילה של חברת שמירה חיצונית לתקופת גישור, ועתה חזרנו להעסיק שומר לילה באופן ישיר. השומר הקבוע שלנו הוא מארק בסינסקי חבר בית-זרע. מארק עובד חמישה ימים בשבוע מליל שבת ועד ליל רביעי כולל.

מספר הטלפון של מארק 054-9910862 (עד שיהיה מספר חרום קבוע)

בנוסף עובד חבר הקיבוץ שולי לוי באופן קבוע בליל חמישי ובליל שישי.

מספר הטלפון של שולי 050-8651936

אני כמוכן זמין תמיד ביום או בלילה במספר 052-3546770

אל לנו לסמוך אלא על עצמנו.

יונתן שטינדל

רכז בטחון

אשדות יעקב איחוד

חצר הישוב גועשת בעקבות גניבה כפולה של רכבים משכונת גלעד בהרחבה. זאת בהמשך לאירועים פליליים נוספים וסמוכים המתרחשים עלינו בחודשים האחרונים. יש האומרים ערעור על תחושת הביטחון של התושבים. מילא הרכוש, אולם המוקד הוא בהתפרצויות לבתים בשעה שבני הבית ישנים שנת ישרים, חשופים למעללי גנבים סוררים. תופעת הגניבות היא תופעה כלל ארצית שישוברים רבים בעיקר בפנים הארץ ובדרומה סובלים ממנה רבות ועתה הינה מונחת לפתחנו.

בעקבות הדברים, התכנסה השבוע ישיבה דחופה של הנהלת הישוב לדון ולהמציא פתרונות מיידים שיקשו על הגנבים ויגרמו להם לכל הפחות לפנות למקומות אחרים (את ההזמנות הם צריכים להשלים). הפתרונות נוגעים באמצעים טכניים ובמשאב האנושי כאחד. ההבנה היא כי לא נוכל להסתמך על השומר הבודד ביישובנו ובכוחות הביטחון האזוריים בכדי למגר את התופעה. כמו כן כונסה אסיפת 'נוף אשדות' בכדי לדון בנושא ובעיקר בכדי לרתום את התושבים לקחת חלק ולתרום לביטחון הישוב.

במישור הטכני החליטה ההנהלה להשקיע סכומים לא מבוטלים באמצעים שונים בעיקר בכדי לייצר חסמים ומכשולים בגדר ההיקפית של הישוב על מנת למנוע את הקלות הבלתי נסבלת של הוצאת רכבים על ידי חיתוך הגדר. כמו כן הוחלט לספק לשומר הלילה טלפון חרום שמספרו יפורסם ברבים על מנת שבכל עת במהלך הלילה בו תדרשו לסיוע מהשומר תוכלו להשיג אותו במספר החרום.

במשאב האנושי שהוא העיקר הוחלט על ידי אסיפת נוף אשדות כדלקמן:

1) הקמת צוות/ועדת בטחון-פנים שתתכנס באופן סדיר ותשקוד על נושאי הביטחון בישוב ומציאת פתרונות לקדם ולשפר את בטחון התושבים.

רפת נטופה

ברפת נטופה

מיקופלסמה

לקראת סוף חודש מרץ 2015 נתקלנו בכמה פרות צולעות ברגליים הקדמיות. הווטרנר זיהה "חשד למיקופלסמה" (בוביס). דגימות חלב ודם אישרו את הזיהוי – "מיקופלסמה בחלב". מייד בודדנו ומכרנו 41 פרות וביצענו בדיקות חלב פרטניות לכל הפרות הנחלבות. זו הייתה תחילה של תקופה לא פשוטה שבמהלכה בודדנו ומכרנו 176 פרות ו-17 ולדות יונקים. היינו בקשר קבוע ובפגישות עם אנשי מקצוע בענף.

מהי מיקופלסמה (בוביס)?

המין מיקופלסמה בוביס, שהוא משהו בין חיידק לוירוס, אופייני לבקר ואינו גורם כנראה למחלות עטין ומחלות אחרות בכבשים ועזים. כשהחיידק חודר לעטין, הוא גורם לדלקת עטין קלינית, מתונה עד קשה, או תת-קלינית, וממילא לנוק כלכלי, בעיקר מפגיעה בייצור החלב. הסממנים הם ירידה בתנובה, נגיעות ביותר מרבע עטין אחד, נפיחות קלה של הרבעים, הפרשה עכורה ו"פתיתי גבן". החיידק גורם גם למחלות או נגיעות במערכות כמו: דרכי הנשימה, מפרקים, עיניים, נרתיק ומערכת הרבייה, ולעיתים אף להפללות. נגיעות חדשה בעדר, היא במקרים רבים תוצאה של הכנסת בקר/בני בקר ממקור נגוע, או סמיכות לבעלי חיים נגועים.

דרך ההפצה/הדבקה יכולה להיות במגע ישיר, דרך האוויר, ובמקרה של דלקת עטין, דרך אשכול החליבה, מטלית הניגוב, ידי החולבת ועוד.

היות והוירוס קטן מאד (אך ממזר) הוא מתמקם בתוך התאים ולכן קשה להשמידו. החיידק, שהוא גדול יותר וקצת יותר "סימפטי", נמצא בין התאים כך שזיהוי רגישות נכון ומתן טיפול מתאים ישמיד אותו.

המיקופלסמה בעולם נמצאת במגמת עלייה מטרידה, בין השאר במדינות הולנד, גרמניה, רוסיה וארה"ב. אין כנגדה חיסון או תרופה

ועל כן, הדרך היחידה היא לבודד את הפרה ולהוציא אותה מיד לשחיטה.

ברפת שלנו המחלה נמשכה כשלושה חודשים. חמישה שבועות עברו מאז הסתיימה, אך אנו ממשיכים לבצע בקביעות בדיקות של חלב ודם כדי לוודא שאין נגיעות.

הנוק לרפת גדול: העדר קטן משמעותית וכמובן גם ייצור החלב. קיבלנו (ונקבל גם בהמשך) כספים מהביטוח. בכספים אלו אנו בתהליך של רכישת כ-100 עגלות הרות שימליטו בחודשים הקרובים וארנו שואפים להגיע לייצור מכסת החלב כבר ב-2017. ההנהלה מעודכנת בפרטים ושותפה מלאה לקבלת החלטות.

בניית סככה

בחודש הקרוב נסיים בניית סככה מרחבית יפה שהתחלנו לבנות בתחילת השנה. את הסככה נמלא עם רכישת העגלות והגידול העצמי כך שאין סיבה לדאגה.

אנו מקווים לחזור להישגים אליהם הגענו בעבר ואני רוצה להודות לצוות ובעיקר לצוות הבריאות שהשקיע רבות בתקופת המחלה.

שבת שלום,

מוטי רחמים

"פוליטיקה היא לא מילה גסה" ראיון עם אדמית פלג

כלכלית, כדי שלא תהווה נטל על משלם המסים. איך עשינו את זה? בכמה אופנים. פעם אחת באמצעות עליה הדרגתית, אך מתונה, של התעריפים ופעם שניה על ידי התייעלות מסיבית, למשל קניה ישירה של המזון דרך אפיקים ועבודה על פי תקנים שקבע התק"צ ולא מעבר לכך. היה לי קל יחסית לטפל בחריגות משום שמטבעי אני נוהגת לחסוך ולהתייעל, כך חונכתי, והמסר אצלנו בבית היה שעובדים עם מה שיש, לא מייצרים חובות ולא לוקחים הלוואות. על אף הצורך התמידי לחסוך ולהתייעל, המערכת המשיכה להשקיע בצוותים תוך דגש על השתלמויות והעשרה, טיפוח רוח צוות ומוראל - מרכיבים שהפכו את 'אשדוטף' לאחת ממערכות החינוך היציבות בעמק, מערכת שרוצים לעבוד בה, וכאשר בוחנים אותנו מול משקים אחרים בנושאים כמו תשתיות וצוותים, יש לנו בהחלט במה להתגאות.

כאשר מדובר בתשתיות הדוגמאות הן רבות: החלפת גגות האסבסט ברעפים (למעט בית אחד), החלפת הגדרות המיושנות בחדשות, תוספת ושידרוג של סככות צל בחצרות הבתים ועוד. באשדות, אומרת אדמית, יש אוירה שמאפשרת לעבוד, ליוזם, סומכים עליך שתנהל ושתתנהל כראוי ובשורה התחתונה אתה נבחן תוכנית מול ביצוע, כאשר אצלנו לשמחתי, הביצוע תמיד עולה על התכנית.

אילו לחצים מופעלים עלייך?

מופעלים לחצים מכל כיוון אפשרי. כל מגזר וכל פלח אוכלוסיה לוחץ לכיוון שלו וצריך להיות ערני ולראות לאן הולכים, מה הכיוון, ולא לתת לרעשי הרקע להסיט אותך מדרך הישר. זו דילמה לא פשוטה, כי מצד אחד עלייך להיות קשוב לסביבה, לשמוע, להפנים; מאידך, לשמור כל הזמן על הקו המנחה של המערכת והיעדים כפי שהוגדרו ע"י הקהילה.

המשך בעמוד הבא

כמה דברים שלא ידעתי על אדמית: שמה בא לה מהים האדום, הסיפורה תשע מלווה אותה לאורך הקריירה: תשע שנים היתה גננת בקבוצת כנרת, תשע שנים שימשה מנהלת 'אשדוטף' ותשע שנים שירתה במועצת הקהילה. בשנת 2006 אחרי תשע שנים כגננת בקיבוץ כנרת, ביקשה טלי מאדמית לחזור אל כור מחצבתה אשדות, כשמגמת פניה היא 'גן גפן'; אלא שהמערכת לחצה עליה ליטול את ניהול 'אשדוטף', והיא נעתרה כדי להחליף את טלי גורן שעברה כמנהלת את תקופת ההפרטה; לפני טלי היתה רונית איתן שייסדה את 'אשדוטף' ולפני רונית סמדר ינאי, שריכזה בו זמנית את כל מערך החינוך מגיל לידה עד י"ב.

המשמרת שלי תיזכר בעיקר בזכות הצמיחה הדמוגרפית, אומרת אדמית, ואכן ממערכת שמנתה 65 ילד, גדלה 'אשדוטף' בתוך פחות מעשור ל-145 ילד, כמעט פי שנים וחצי, עם ילודה ממוצעת של 20 עוללים בשנה. מי היה מאמין. לא קל להיכנס ל-מוד של ניהול כאשר מאחוריך ניסיון חינוכי גרידא, אומרת אדמית, שלמדה את המערכת צעד אחד צעד תוך שהיא מגלה את החולשות והחוזקות ורושמת לעצמה נקודות שעמן תתמודד. הצמיחה הדמוגרפית המואצת חייבה להרחיב בתים קיימים, חלקם ישנים מאד, ולשדרג תשתיות פיזיות. כל בית עבר את מתיחת הפנים שלו, כאשר אנו מייצרים פתרונות הולמים לצרכים שהולכים וגדלים. גולת הכותרת של תהליך ההתעצמות היה בניית גן נוסף, שלישי במספר (רימון), שבא לתת מענה להצטרפותן של משפחות חדשות לנוף אשדות. לצד העיסוק השוטף, היומיומי, הייתי מעורבת בנושאים טכניים הקשורים לבניה משום שראיתי חשיבות בלעמוד על המקח בכל הקשור לעיצוב הפנימי של הבתים.

התקציב הגביל אותך בוודאי

אדמית: קיבלתי חמישה בתים פעילים כאשר המערכת תוקצבה במאות אלפי שקלים בידי הקהילה, מה שכמעט לא הותיר כסף פנוי להשקעות; ואחת ההחלטות הראשונות היתה לאזן את המערכת מבחינה

פוליטיקה היא לא מילה גסה - המשך...

נסי לאפיין את אותם רעשי רקע

למשל בנושא הגנים. ברגע ששערי הקיבוץ נפתחו והתחלנו לקלוט למערכת החינוך אנשים מבחוץ, נשמעו אמירות מפי הורים על כך שאין ברצונם לקחת גן משבע בבוקר ועד ארבע אחה"צ כנהוג אצלנו. במצב זה ייתכנו שתי אופציות מרכזיות: לוותר על הערכים הבסיסיים ולהכריז על 'חינוך לכלי' כלומר גן פתוח משבע עד שתיים בלבד, או להמשיך להתוות את דרך החינוך הקיבוצי שבה אנו מאמינים ורוצים, תוך ניסיונות לשכנע את הספקנים שאופציה זו עדיפה גם להם. מאידך, במקומות בהם צריך לקיים שני עולמות במקום אחד, אנו נוטים להתגמש, למרות שממשיכים בדרך שבה אנו מאמינים. אם לדבר במספרים מוחלטים, הרי שיש במערכת שלנו ארבעה ילדים בלבד שלא לוקחים את שרותי הצהרון וגם לא באים לחופשים.

'אשדוטף' נמצאת תחת אחריותם של שני משרדי ממשלה: משרד הכלכלה (תמ"ת לשעבר) אחראי על גילאי לידה עד שלוש ומשרד החינוך נותן את חסותו מגיל שלוש עד שש. משרדים אלה מעניקים סל שירותים בסיסי, אומרת אדמית, אבל מאפשרים לנו לגבות סכומי כסף קטנים נוספים למטרות מאד מוגדרות. אחת הבעיות שבעוכרנו היא שהחינוך הקיבוצי לא מוכר עד היום כזרם חינוכי ייחודי ואינו ארגון מפעיל כדוגמת נעמ"ת, ויצ"ו או החברה למתנסיים, ולמרות עשייתנו הברוכה במשך דורות רבים, נשארנו סוג של בנים חורגים, חסרי מעמד. החינוך הקיבוצי עשה את שעשה בהצלחה מוכחת, אך מאחר ולא היה מחובר למשרדי ממשלה, לא זכה למעמד של זרם חינוכי מוכר. אם התנועה הקיבוצית תהפוך בסופו של יום לארגון מפעיל, ולכך מכוונים המאמצים, כולל שלי בכובעי החדש, נהפוך לארגון המפעיל הכי גדול בארץ. דרך אגב, חלק גדול מההמלצות ב'דו"ח רוזנטל' (ששואף להעביר את החינוך לגיל הרך בישראל מהמצוי לרצוי) מיושמים בחינוך הקיבוצי מזה שנים רבות.

אני שואל את אדמית על משברים שהיו לה במהלך כהונתה. אכן היו כאלה היא מודה ואחרי שמונה שנים בתפקיד כה אינטנסיבי, חשתי בתחילת 2014 שאני רוצה לסיים, אלא שמסיבות שונות זה לא יצא לפועל. במהלך הדיונים שבאו בעקבות בקשתי לפרוש, הוחלט לפצל את תפקיד מנהלת 'אשדוטף' לחלק ניהולי וחלק תפעולי. היה זה לאחר שהסבתי את תשומת לב הקהילה לכך שמערכת החינוך שלנו הולכת וגדלה, ואדם אחד, מוכשר ככל שיהיה, אינו יכול לחלוש על הכל לבד. לאור אילוצים אלה ומתוך רצון להתאים את המבנה האירגוני לצרכי ההווה, הוחלט שהצד הניהולי יהווה 60 אחוזים מישרה ויתפרס על שלושה ימים בשבוע וכנ"ל המישרה התפעולית (אותה ממלאת דנה פרישקולניק מאשדות מאוחד) כך שהלכה למעשה הקף המשרה המקורי גדל בעשרים אחוזים. כדי להיות הוגנת עם עצמי ועם המערכת, הודעתי שאני מסכימה להמשיך בניהול, אבל בחלקיות משרה. יכולתי לכאורה להמשיך באזור הנוחות המוכר לי היטב, אבל העדפתי להתקדם ולפנות למחוזות נוספים. את השנה הנוכחית, 2015, אני עושה בחדוה אחרת, כאשר את יתרת הזמן העומדת לרשותי (יומיים בשבוע) אני מקדישה למדור חינוך של התק"צ ומהכובע הזה אני פועלת בין השאר להפיכתנו לארגון מפעיל ונדמה לי שכל הצדדים יוצאים נשכרים, כי אני מביאה לתפקיד החדש שלי בתנועה את הניסיון הרב שצברתי באשדות ומביאה ל'אשדוטף', את מה שלמדתי שם.

איפה זה שם?

המשרד נמצא בלאונרדו תל-אביב, שם אני נמצאת יום בשבוע. יום נוסף אני מסתובבת בשטח, עוסקת בהדרכה, וגם אחראית על מבנים ובטיחות - תחום שנכנסתי אליו בעקבות הסמכתי לנאמן בטיחות, וכאן טמון ההבדל. כשמגיע ממונה בטיחות שאינו בעל אוריינטציה קיבוצית, מבחינתו חצר גרוטאות היא דבר לא תקני שצריך להסירו.

המשך בעמוד הבא

פוליטיקה היא לא מילה גסה - המשך...

שלי ב'אשדוטף', היא אומרת, היה לי ברור שכמנהלת עלי לשבת בצמתים חשובים ולכן משכתי שלוש קדנציות רצופות במוע"ק, ובצמתים נוספים שהיה לי ברור שאין לי את הפריבילגיה להעדר מהם. אני בטוחה שחלק מהצלחת 'אשדוטף' בתהליך הצמיחה הדמוגרפי נובע מזה שהייתי מחוברת. זה שיצאתי לעבוד בתנועה איננו מקרי ואני מתחילה ללמוד בהדרגה את נבכי הפוליטיקה הישראלית. השאיפה שלי כרגע היא להרחיב את המשרה שלי בתק"צ אבל אם מסיבה כלשהי הדבר לא יסתייע, אני לא פוסלת ניהול של מערכת אחרת. גם באשדות הוצעו לי תפקידים, אבל סירבתי, כי לפי שעה אני זקוקה להפסקה.

אדמית הגיעה לאשדות ב-86 במסגרת גרעין נח"ל, הכירה את דני פלג, נישאה לו (פלג שלושה בנים) וכל השאר היסטוריה. דני ואני היינו סטודנטים, גרנו בגליל ים ובאופן טבעי יכולנו להמשיך שם, אבל היה לי ברור שאת הילדים ארצה לגדל באשדות. במהלך השנים קצת פזלתי החוצה, אבל אני שלמה לחלוטין עם ההחלטה להישאר כאן.

מה עושה לך השייכות למשפחת פלג?

זה נותן חיבור למקום, שורשיות. שם מחייב.

ספר ילדים שחביב עלייך - "כל מה שהיה (אולי) וכל מה שקרה (כמעט) לקרשינדו ולי" של דבורה עומר. ספר על עולמה הפנימי של ילדת קיבוץ בחינוך המשותף.

תכונות שאת מעריכה בעצמך - היכולת והמסוגלות לראות את המטרות שמעבר לאופק. לא שומרת טינה לאיש.

הערה פוגענית - בהיותי בגרעין זרקה חברת קיבוץ את המשפט הבא: "מה את רוצה ממנה, היא בס"ה בת גרעין". זה פגע בי קשות.

סוף בעמוד הבא

בדיבור שלנו עם משרדי החינוך והתמ"ת אנו מבקשים לייצר אוריינטציה קיבוצית מובדלת וכאן למשל חשובה ההבחנה בין גרוטאות מיועדות למשחק, לבין מתקן חלוד או חד שאינו ראוי לטיפוס ומשחק. ממוני הבטיחות אינם בקיאים בהתפתחות הילד ולא מבינים בתחום זה דבר וחצי דבר.

אדמית מעדיפה להגיד 'אנחנו' ולא 'אני' עשינו' ולא 'עשיתי', למרות שכמנהלת, הכתיפה על עצמה את כובד המשימה ומיעטה להתחלק בה עם אחרים. בשנים האחרונות שינתה מעט ממנהגה והחלה בהכשרת מובילות הבתים כמנהלות לכל דבר ועניין. 'מובילת בית' מבחינתי היא מנהלת שנותנת מענה רב-מימדי לכל הסוגיות כאשר אני כמנהלת מלווה ומדריכה את הצוותים ובנקודות קצה כשמתעוררות מחלוקות אני שם בשביל לסייע, לתת כתף חמה ואוזן קשבת, אבל הכתובת הראשונה עבור ההורים זה הצוות. אחת המטפלות אמרה לי פעם: 'את צריכה להקשיב לי, לשמוע לי'. ואני אומרת 'לא נכון, אני נמצאת במקום שבו אני נמצאת כדי לשמוע את כל הצדדים ולאזן'.

ספגת לא מעט ביקורת במהלך השנים

אדמית: היו טענות כלפיי מכל מיני כיוונים. כל אחד מנקודת הכאב שלו. הורה הוא הורה, רואה בדרך כלל את טובת ילדו בלבד, בעוד שאנחנו מסתכלים מערכתית, ובנקודות אלה נוצרים לא פעם מתחים, חיכוכים ואי הסכמות.

מהו גיל פרישה מומלץ למטפלת?

היום כשגיל שבעים זה שישים החדש, יש מי שמסמנת לעצמה תחנת יציאה ויש מי שצריך לשבת ולהציע לה אופציות חלופיות, כמו מעבר לחצי משרה ועוד.

יש מצב שנראה אותך בפוליטיקה?

אדמית: תראה, במקום בו נמצאים שני אנשים יש פוליטיקה! וזו לא מילת גנאי אני מחמיא לאדמית שבשנותיה כמנהלת למדה להתנסח בבהירות, להעביר מסרים באופן חד ומדויק ולהיות אסרטיבית. במהלך השנים

פוליטיקה היא לא מילה גסה - המשך...

מתיק המכתבים

יולי 2015

לחברי קיבוץ אשדות יעקב איחוד,

פנימיית בית הנוער, הינה פנימייה שיקומית טיפולית לילדים ונוער, אשר הוצאו מבית הוריהם בצו בית משפט. מטרתנו להעניק להם סביבה ביתית תומכת ואוהבת. ילדינו מלווים במהלך השנה כולה ע"י קבוצת ש"שיניים של התק"מ, נערים ונערות, בני קיבוצים ומושבים שבאים להתנדב במשך שנה שלמה למען הזולת.

יש לנו מסורת לצאת לטיול בסיום השנה באחד הקיבוצים או המושבים מהם באים הש"שיניים שלנו.

השנה זכינו להכיר את קיבוץ "אשדות יעקב איחוד" בזכות שירותו של **יובל כהן** (בנם של אורית ועומר) כש.ש.

אירחתם אותנו בבררכת השחייה המקסימה של הקיבוץ.

אנו רוצים להודות לכם מעומק ליבנו על אירוח חם ולבבי.

תרמתם לאווירה של כייף לילדים! פתיחת ביתכם עבורנו, אינה מובנת מאליה ומחממת את הלב.

רוב תודות,

דפנה מנגל – מנהלת הפנימייה הצוות והילדים

אם לא היית גננת מה היית - כנראה אחות מיילדת, אבל כמי שעוסקת בחינוך, טווח ההשפעה והנגיעה רחב יותר.

משפט מפתח - עוד לפני שהלכתי ללמוד גננת, רונית איתן חזרה ואמרה לי שבבוא היום אחליף אותה בתפקיד.

חוויה מעצבת - היותי חלק מתנועת הצופים.

משפט אחרון - אם חלילה פגעתי במישהו במהלך שנותיי בתפקיד, אני מנצלת במה זו כדי לבקש סליחה.

ראיין: אבנרון

הנסיגה מיוון

מתוך ספרו של פריץ יורדן ז"ל *

בחצות בא ידידי ליי להחליפני. הטלתי עצמי על ערמת קש, התכרבלתי במעיל גשם וניסיתי להרדם. מהרהר אני בלילות שהיינו רבוצים בארץ במארבים. למדנו שם את התורה איך לאמץ את העצבים ולכוון את המחשבה לנקודה אחת. אכן, אסכולה ראויה היה לנו הקיבוץ.

בבוקר החלפתי את חברי ופקדתי על שני הגרמנים לקום ולנקות את האורווה, מאחר שלא גילו זריזות – האצתי בהם בבעיטת רגליים. אמר את מהם: "מלחמה זו שבין גרמניה ואנגליה היא מלחמת גינטלמנים. כך אמר גרינג. הטייסים הבריטים השבויים מהלכים בגרמניה בפארקים ובראינוע אינם תחת פיקוח משמר"; ואני השיבותי: "כך, גיינטלמנים, גם ההתנפלויות על פולין, הולנד, בלגיה, ולוכסמבורג הן גינטלמניות!" והוא: "כן, בארצות האלה היו הגרמנים מיעוט מדוכא". שאלתיו על מה הופצצו כפרים יוונים – ועל כך לא באה תשובה. עד מהרה הועברו שני הגרמנים משם לאחד הנמלים.

יום אחד נתקבלה פקודה להמשיך בנסיגה. הרבה התייגענו עד שעלה בידינו לחלץ את המכוניות מן הרפש שבתוכו שקעו. עוד מעט ואנו במעבר אואיטי שבו ניסתה הארטילריה היוונית לבצר קו-הגנה שני. הכבישים נחסמו בשיירות פצועים. ניסינו לכוון את התנועה ולארגנה אך דבר זה נבצר לעשותו כמעט. לעתים אין ברירה אלא לדרדר את המכוניות החוסמות מן המסילה היישר למטה, אל התהום, כדי לפנות דרך. מדי-פעם אזעקה מהפגזה ותפישת מחסה. אין להתמיד בנסיעה יותר מרבע שעה רצופה. אנשי 'הגייס החמישי' שוקדים על הפצת שמועות שונות והאנדרלמוסיה גורמת לעיכוב שיירות הצבא.

רעבים, עושים אנו חניה באחד הכפרים. יום תמים ויותר שלא בא אוכל לפינו. הסרגינט מזמין על חשבוננו ארוחה מבושלת לכולנו: סיגריות, קפה. בינתיים שוב הפגזת מטוסי אויב. כשנסתלקו המשכנו בדרכנו. בדרך

המשך בעמוד הבא

התקפות חיל-האוויר הגרמני תכפו וגברו. מטוסיו המריאו עתה משדה-התעופה באזור סלוניקי שנכבש ע"י הגרמנים.

יום אחד עמדתי במשמר על חדר המועצה של הגנרל וילסון. אותה שעה נועדו שם קציני רמי-דרג להתייעצות, צווייתי שלא להזעיקם בכל התקפת אוויר אלא אם תתרחש פורענות סמוך למשכן המפקדה. כמה מהחיילים נקהלו על המרפסת לצפות בהפצצה המכוונת לפי שעה בעיקר אל הכביש המוליך אל הכפר. תושבי הכפרים בסביבה נמלטו על נפשם מאימת ההפגזות והרעשת התותחים. חיל-הרגלים הגרמני התקרב אל העמדות שבאולימפוס. 4 ימים החזיק חיל-המשלוח הבריטי בעמדות שהוקמו בחפזון והצלח לגרום לגרמנים אבדות של ממש. אך הנה הגיע פקודה: להיסוג! אנו מגיעים ללאריסה. העיר שוממה ועזובה. שיירת תחמושת מנסה להבקיע דרכה אל החזית. 80 מטוסי צלילה מפגיזים בחמת-זעם את שדה התעופה. עדיין ניכרת התנגדות. הנה טייסת 'האריקנים' מזנקת לקראת התוקפים ומטוסי ה'שטוקה' נמלטים על נפשם. שיירתנו מופצצת ואנו ממהרים לבקש מחסה. גם המכונית האפורה של הגנרל וילסון נפגעה ולא שרד ממנה דבר, אך הגנרל יצא שלם. דומה שהגרמנים מקבלים ידיעות מדוייקות על מקום המפקדה. הגנרל מתהלך בחצר אילך ואילך כשבאותה שעה מובאים טייסים גרמניים שנלקחו בשבי. הללו מברכים אותנו בהצדעה אך הוא שקבוע במחשבותיו. הגרמנים הוכנסו לאורוות הסוסים ואותי העמידו לשמור עליהם ולהאזין לשיחתם.

שוב מטוסים גרמניים מעלינו אך אין מי שישב להם – לא מכונת ירייה, לא תותח נ"מ. יש לצפות להתקפת צנחנים הלילה, אומר לי סרגינט המשטרה ומצביע על כידונו, רמו לכך שמנוי וגמור עימו לדקור את השניים, כי ירי עלול לעורר תשומת-לב. אותה שעה הביא לי הסרגינט תה חם ובסקוויט. השארתי מקצתו בשביל הגרמנים שהודו לי על כך.

הנסיגה מיוון - המשך...

הקצינים הגבוהים יצאו מחפירת המטה. מושיטים לי ידיהם. "אנחנו הארצישראליים מכירים את המנוולים האלה" – אמרתי. הסרג'נט שלי גאה ומשתבח בי ומפקד המחנה ממנה אותי אחראי למשמר, ואני עצמי – הרגשה נפלאה ממלאת אותי, של מילוי חובה ועמידה בכבוד מול האוייב. כעבור חצי שעה מגיעה קבוצת צלפים. משהו מוכר היה לי בדרך הליכתם ונשיאתם נשקם וראיתי ביניהם פנים מוכרות. העזתי ושאלתי עברית: "מה מעשיכם כאן?" השתאו לפגוש ארצישראלי במקום זה, אמרו לי שהוטל עליהם לתור אחרי צנחני האוייב ולחסלם, ואף הראו לי חגורות שהסירו מצנחן. אחר כך הלכו ולא ראיתם עוד.

שתיים אחר-חצות מעירים אותנו: נוסעים באורות כבויים. עוברים את תבי ביעף. חוצים רכס הררי. על המעבר הופקדו חיילים ניו-זילנדיים. מכוניותיהם מוצנעות בצל אילנות. גם הם מוכנים להתקפל. מבעוד בוקר מתחילות הפצצות האויר. מטוסי ה'שטוקה' פושטים כנחילי דבורים ומרססים במכוונת ירייה את כל האזור. שדה התעופה נראה כאילו חרשוהו במחרשות עמוקות. ממקום המחסה שלי ראיתי חייל אוסטרלי פוגע במקלעו באחד המטוסים. משצנח טייסו, רץ האוסטרלי וחילץ את הטייס הפצוע והוליכו לתחנת האמבולנסים. בהגיענו לאתונה ראינו מפציצי אוייב מציירים עיגולים לבנים מעל העיר. סימנים הם לאנשי הגייס החמישי – כך נאמר לנו. ואנגלי אחד, שהכרתיו מקודם ניגש אלי ולחש באזני שמחר מפנה הצי המלכותי את צבאות בריטניה מיוון.

מפקדנו שיחרר אותנו וגם נתן לנו מכונית. שישה ארצישראליים אנו. סובבים בעיר מבקשים מפקדה שתיטול חסות עלינו ותאמר לנו מה לעשות, אך לשוא. באקראי מצאנו מחלקה של פלוגת החפרים, החונה עדיין בחורש הסמוך לעיר. מחסני הספקה גדולים של הצבא נשארו נטושים ללא שומר

המשך בעמוד הבא

עוברים על פני בית-חולים צבאי, היוונים הפצועים, קטועי הגפיים, מצביעים צפונה בהראותם לנו את כיון המלחמות שלחמו וניגפו, אלבניה! אלבניה! הם צועקים אחרינו. דכאון תוקף אותנו: צבא ניגף ונסוג. קשה לשלים ולקבל את גזר הדין. קל יותר, אולי, למות בקרב מאשר לעבור בין טורי חיילים פצועים בהתקרבונו ללמיה אנו סוטים מן הכבש. שכן הסרג'נט קובע שאנו זקוקים לשינה, של לילה אחד, לפחות. הוא מבשל בשבילנו מרק של בשר וירקות ואנו סוככים בשמיכות על האש להסתירה מעיני טייסים. שכבנו לישון בשדה, סמוך לכביש מתחת למכוניות. כל הלילה נהרו מכוניות אין-ספור - כולן בכיוון שלנו: הנסיגה היא עובדה.

השחר עלה ואנו ממשיכים. שוב הכבישים חסומים. מכוניות, תותחים הפוכים מתגוללים בצידי הכביש. עתה אין איש מריע לכבודנו. סוף סוף מגיעים אנו לתבי. בימים הראשונים בירכונו התושבים במועל אגודל כלפי מעלה. עתה הם בזים לנו ואגודלם נטוי מטה. צרת נפשנו שלנו – החיילים היהודים – גדולה ביותר, קשה לשאת בכבוד מדי צבא נסוג. הלעולם נהיה עם הניגפים?

שעה-שעה מופיעים להקי מטוסים גרמניים מעלינו. שליטתם באויר מוחלטת. ארבעה ימים רבצתי בין תבי וחלקים ולא ראיתי אף מטוס משלנו.

ליד משרד האיתות ואוהל המטה ניצב מקלע לואיס בודד. השעה קרובה לשתיים בצהריים, ואני על המשמר, לא הרחק מאוהלו של הגנרל. נצטוויתי להשגיח היטב על הכביש, שכן חוששים היינו מפני חיל-צנחנים ממונע. שלושה

מסר"ים (מטוסים גרמניים מסוג מסרשמיט) עברו מעלינו בגובה של כ- 200 מטר. קפצתי אל המקלע. המטוסים מטרטרים לאורך הכביש, טסים נמוך-נמוך, בגובה העצים. האדמה מזדעזעת מקול ההפצצות, המקלע שלי מתחיל לטרטר. עיני הכל נתונות בי. ואני – כולי יוקד, הגיעה השעה לה חיכיתי שנים. אני מאמץ בכח את המקלע אל כתפי. 'המסר' הראשון נכנס לאזור האש שלי. כנראה שפגעתי. הוא פורק מטען בנפץ אדיר.

הנסיגה מיוון - המשך...

- פריץ יורדן (1914-1948) חבר אשדות, לחם בבריגדה היהודית במלחמת העולם השנייה. נהרג במלחמת השחרור בקרב על בית קשת.

גילגולו של אקדח

ב-1980, מספר משה אריאלי, בעת שניהלתי את 'לוג', קיבלתי טלפון לבוא לבקר את מאיר זקצר ז"ל ששכב בביתו על ערש דווי. את זקצר, שנמנה על קבוצת המייסדים של אשדות ואחד האנשים הפעילים בה, הכרתי היטב מתוקף עבודתנו המשותפת, ואז הוא אומר לי ככה: 'תשמע, יש לי אקדח ואני רוצה לתת לך אותו'. לקח לי זמן להתאושש, ואז אני אומר לו: 'זקצר היקר, יש לך בנים, יש לך נכדים, תן להם. מה פתאום ליי? והוא אומר: אני רוצה שתשמע את סיפור האקדח ואז תבין. והוא מספר לי את הסיפור הבא: אביו של פריץ יורדן שרת כקצין בצבא הגרמני במלחמת העולם הראשונה. מעט אחרי שעלתה המפלגה הנאצית לשלטון נערך מפגש ושם העניקו לו חבריו את האקדח כאות הוקרה על שרותו למען המולדת. ב-1936 מחליט בנו, פריץ יורדן, לעלות לישראל ורגע לפני שעוזב את הבית מצייד אותו אביו באקדח ושתי מחסניות. 'שיהיה לך', הוא אומר. פריץ שעולה לארץ דרך נמל יפו, מחליט להתנדב לצבא הבריטי, נופל בשבי הגרמנים, אחר כך בורח ובתום המלחמה שב לארץ ומחליט לפרסם ספר על קורותיו. הספר נכתב בגרמנית ומשה בסוק תירגמו לעברית, אלא שלפריץ לא היה די כסף להוציאו לאור. זקצר, שבאותם ימים היה פעיל במועצה של עמק הירדן (תחת השלטון הבריטי) החליט לסייע ליורדן בהוצאת הספר ולאות הוקרה מסר יורדן את אקדחו האישי לידיו של זקצר. חזרה לזקצר החולה. 'אתה שימשת מזכיר בתקופת ההתשה, הוא אומר לי, ואני הייתי גזבר, וראיתי איך המזכירות בהנהגתך תיפקדה. לאחר מכן הטלתם עליי להביא מפעל לאשדות אבל מי שהקים אותו

סוף בעמוד הבא

ומשגיח וכל הרוצה נוטל מכל הבא ליד. בחרתי לי זוג נעליים אוסטריות רכות ותלבושת הולמת ואף דברים הראויים למאכל, אנו מייחלים לרכב שיבוא לאספנו אך אין בא.

בבוקר – הרעשות מן האויר והיוונים משיבים אש מראשי ההרים בתותחי נ"מ. לבסוף מובילים אותנו במכוניות מחופות, זחוסים כמליחים בחבית, לתחנת הרכבת. אין לקחת עמנו דבר לבד מילקוט, מימיה ונשק. מכניסים אותנו בהסתר לקרונות. אין איש מברכנו. מה שונה יציאתנו מאתונה מכניסתנו אליה לפני זמן קצר! ורק אחיות מבנות יוון מקדמות אותנו בתה חם, ואף במעשה זה יש משום סכנת נפשות להן.

נוסעים לאורך מיצר-היבשה הצר. בדרך – התקפות אויר. הרכבת נעצרת אך אין אנו יוצאים פן תשגיח בנו מלמעלה עינא בישא. המכוניות שבדרך מפליגות כולן בכיוון אחד. בכפר אחד פוגשים אנו ריכוז גדול של פצועים אוסטרלים, מהם על גבי אלונקות. כולם חותרים אל הים, מייחלים לבוא אניה שתחלצם. הרכבת מגיעה לתחנתה הסופית. הגשר על תעלת קורינת שלם עדיין. אותה שעה נערכת התקפת אויר על נמל קורינת. הסרגינט מנסה לעצור כל מכונית ומבקש שתאספנו על מנת לנסוע למקום שכולם נוהרים שמה. הקפטן מספר שביום המחרת צריכה להגיע אניה גדולה. מוטב להגיע לחוף שעה אחת קודם. אך את ההפגזות, אם נגזר עלינו לספוג מוטב שנקבל ביבשה בריחוק מחוף הים.

בבוא הערב מזדמנת לנו סוף סוף מכונית המסיעה אותנו עד לפרשת דרכים. נשארנו עומדים בעלטה כ-20 איש במקום בלתי ידוע. לפי אומדני – לא הרחק מהעיר ארגוס. אני בודק במפה אשר אתי ואמנם כן. חברי מבקשים לעשות אותי מורה-דרך ואני פונה אליהם ואומר: "השעה עתה שתיים ואנו עייפים ויגעיים. האניה תגיע מחר. מוטב איפוא שנשכב ונישן". ואכן משתרעים אנו בו במקום ושוקעים בשניה חרף צינת הלילה.

(המשך פרק הנסיגה - בעלון הקרוב)

הנסיגה מיוון - המשך...

בזכות השפיות

בזכות המגמגמים
החושבים, המתאפקים.

בזכות השפויים
הנוצרים נצרות.

בזכות החלשים
שכוחם בחולשתם.

בזכות הכנועים
משלמי כל החובות

בזכות השותקים
הנושאים עלם בדממה

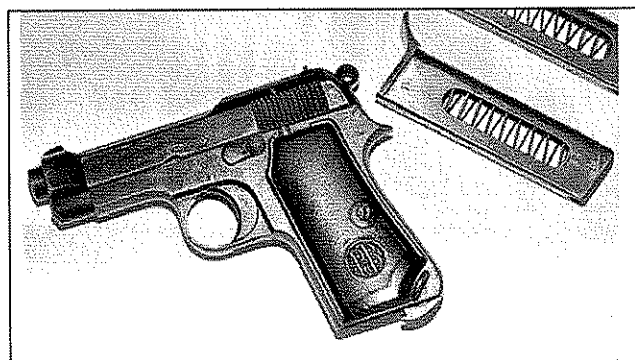
בזכות המוותרים
המסתפקים במועט

בזכות החיים
היקרים מכל.

ישראל הדרי

בפועל היית אתה, ואני מרגיש צורך למסור בידך את אקדחי האישי כהוקרה על פועלך. זקצר התעקש ולא עזרו כל תחנוני. הוא קרא לבלה אשתו וציווה עליה לדאוג שהאקדח יופקד במשטרה ושתוגש בקשה להעברת בעלות ממנו אליי, וכך אכן קרה. מאז 1980 ועד היום האקדח משרת אותי. הוא שימש אותי בנסיעותיי לירושלים דרך הבקעה, ומדי שלוש שנים אני מחדש את הרישיון ועושה מטווח. הסימליות של אדם שהיה סטודנט למתמטיקה ברוסיה, אומר אריאלי, הפסיק את לימודיו כדי להגשים חלום ציוני, ובהיותו על ערש דווי מצא את החוסן הנפשי למסור לידי את אקדחו האישי, הוא בעיניי סיפור מופת שאין כדוגמתו.

אקדחו של פריץ יורדן

ארכיון אשדות יעקב איחוד

האיש בתמונה הוא **אברשה חסין**, שעמד בראש קבוצת חוצבים שסיפקו את האבן לסלילת שני הכבישים שנסללו עלי יד גדוד העבודה, טבריה- טבחה וטבריה-צמת. אברשה גם היה בקבוצת החלוצים הראשונה שעלו בעגלות הראשונות ממגדל, להקמת שני היישובים תל יוסף ועין חרוד. אברשה התבקש על ידי דוד הכהן, שחלם על הקמת 'סולל בונה', להיות ראש קבוצת החוצבים שסיפקה את האבן לסכר נהריים של רוטנברג. לימים, אברשה הקים וניהל את המחצבה בעתלית עד סיומו של בניית שובר הגלים בנמל חיפה. ב-1956 נקרא על ידי 'סולל בונה' לנהל את חפירת מנהרת הכרמלית בחיפה. אברשה חסין ואשתו קבורים בבית הקברות בקיבוץ עין חרוד.

הארכיון הגיע לאברשה בעקבות מכתב שכתב יוסי חסין, בנו של אברשה, אחרי שיוסי צפה במצגת שהופקה על פארק נהריים. את הפרטים שציינתי לעיל קיבלתי מיוסי חסין. להלן המכתב שכתב יוסי לאשדות.

שבת שלום,

שאול ינאי

שלום רב,

צפיתי בהנאה רבה במצגת על נהריים שהפקתם, כל הכבוד.

לי יש סנטימנטים גדולים לכל ראשית ההיסטוריה של בניית תחנת החשמל של רוטנברג וזה מפני שאבא שלי זכרונו לברכה, שהיה מראשוני החוצבים של גדוד העבודה

בראשית שנות העשרים של המאה הקודמת, גוייס על ידי יצחק שדה ודוד הכהן בברכתו של רוטנברג, להיות מנהל העבודה הראשי של המחצבה שממנה נחצבו אבני היסוד של הסכר, ואחר כך כאחד ממנהלי העבודה הראשיים של בניית הסכר.

יש לנו במשפחה, סיפור שעובר מדור לדור, שסופר על יד אבא ואומת אחרי זה בספרו של דוד הכהן על ראשית 'סולל בונה' וראשוני החוצבים. ומעשה שהיה כך היה.

חורף 1927 (כמדומני) כשהסכר כבר היה כמעט שלם, היה חורף קשה במיוחד עם כמויות גדולות של גשם, וכמויות גדולות מאד של מים בירמוק זרמו לירדן. בליל חורף קשה באמצע פברואר הגיעו אנשי משמרת הלילה "לזקן" לרוטנברג ואמרו לו שהסכר בסכנת התמוטטות מכמויות המים שזורמות באפיק וכיוון שהסכר ופתחי ההורקה עדיין לא היו גמורים המים עלו ועלו והסכר היה על סף התמוטטות.

רוטנברג והמהנדסים שהיו במשמרת אמרו שאין ברירה וכדי להציל את המפעל, ובראשותו את הסכר, מהתמוטטות וקריסה חייבים לפוצץ תור רציני בשליש התחתון של הסכר. ואז רוטנברג שאל אם יש מתנדב מבין אלה שיוודעים לחצוב בפטיש אוויר ובקי בחומרי נפץ שמוכן להסתכן ולעשות את מה שיציל את הסכר. ואז בלי לחשוב פעמיים צעד אברשה חסין צעד קדימה, נקשר בחבל ותחת זרם אדיר של מי השיטפון הורד לשליש התחתון של הסכר שהיה אז (לפי הזכור לי) כ-25 מטר מתחת לקו העליון של הסכר, בידו האחת פטיש אוויר שחובר לקומפרסור וסביב גופו אצבעות דינמיט ודטונטורים. הוא ירד למקום שבחר שצריך להיות החור בסכר, ותוך למעלה משעתיים קדח בקיר העבה מאד, מספר חורים מדויק, במקומות הנכונים (ואל יהיה הדבר קל בעיניכם כי אם החורים לא היו במקומות

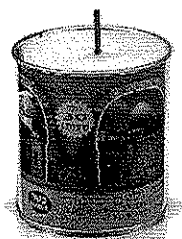
סוף בעמוד הבא

ארכיון אשדות יעקב - סוף

נר נשמה חודש אוגוסט

ד"אב תשי"ו	1.8.1946	אסתר	וירושבסקי
כ"ד אב תשט"ז	1.8.1956	יובל	גלי
כ"ה תמוז תשכ"ז	2.8.1967	מירהלה	גפני
ט"ו אב תשס"ד	2.8.2004	גדעון	כהן
ט' אב תשס"ו	3.8.2006	מרים	בן-פורת
י"ז אב תשל"ד	5.8.1974	פנינה	חזן
ט"ו אב תשמ"ב	5.8.1982	מרדכי	מגיני
ט"ו אב תשס"ט	5.8.2009	צילה	כהן
ט' אב תשי"ד	8.8.1954	מנחם	גמורמן
כ"א אלול תשנ"ג	8.8.1993	מלכה	מהגר
י"ד אב תשס"ו	8.8.2006	מורן	כהן
י"ג אב תשנ"ה	9.8.1995	מיכאל	בן-ארצי
ו' אב תשי"ט	10.8.1959	ברוך	גולדשמיט
י"ט אב תשל"א	10.8.1971	דן	זאבי
י"ב אב תשנ"ז	15.8.1997	שמחה	גולני
ט"ז אב תשי"ג	17.8.1943	יוסף	קסטן
ט"ז אב תרצ"ב	18.8.1932	שמואל	אוסקובסקי
ט"ז אב תרצ"ב	18.8.1932	מיכאל	בן-דוד
ט"ז אב תרצ"ב	18.8.1932	מנחם	יפה
ג' אלול תשי"ז	19.8.1947	יוסף	הוכברג
ז' אלול תשנ"ט	19.8.1999	סוניה	בורשטיין
ד' אלול תרצ"ו	22.8.1936	ישעיהו	גרינמן
ט"ו אלול תשס"ב	23.8.2002	יוסף	חלק
ו' אלול תשס"ד	23.8.2004	מרים	דן יחיאל

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא
באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

הנכונים או שכמויות הדינמיט לא היו הנכונים, והיה פיצוץ אז או שכל הסכר היה קורס או שלא היה קורה כלום). וזו הסיבה ש"זקן" אישר את אבא כאיש שירד לעשות את הפיצוץ.

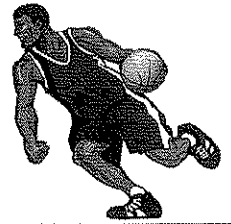
סוף מעשה במחשבה תחילה. אבא הכניס את כמות הדינמיט הנכונה, חיבר את הדטונטורים (נפצים) בדיוק רב, חיבר את כל החורים בפתיל רועם והועלה למעלה בחבל שהיה קשור אליו. אבא היה מותש מהעבודה הקשה והאחראית, כחול מהקור אבל בלב חם ובביטחון מלא אמר לרוטנברג: "פנחס, כיוון שאני אחראי לכל מה שהיה כאן אני אקח על עצמי להפעיל את הפיצוץ." רוטנברג הוציא בקבוק וודקה ונתן לאבא ואמר לו "יונגר מן!!! קח לגימה גדולה למרות שמה שמגיע לך זה הרבה יותר".

הזקן נתן הוראה לכל מי שהיה שם, (חוץ מאבא) להתפנות במהירות כי אם הפיצוץ יכשל והסכר יתמוטט יהיה אסון כבד גם ברכוש ובעיקר בנפש. אבא נשאר והפעיל את הפיצוץ וראה זה פלא... החור פוצץ בדיוק רב כאילו לפי תכנון הנדסי (ואבא לא היה מהנדס ולא בן מהנדס, אלא חוצב אמיתי מגדוד העבודה).

הסכר נשאר על כנו, המים התחילו לרדת במהירות הרצויה ותוך יום הגיעו לגובה פני "החור" שנסגר כראוי. וכך גם הציל אבא את הסכר, ובמיוחד את הפרסטיזיה של החוצבים ושל הבונים ושל "הזקן שהקים את המפעל".

תודה שנתתם לי לספר קטע שבוודאי לא היה ידוע לכם.

יוסי חסין

מה עשתה ברוריה במכביה?

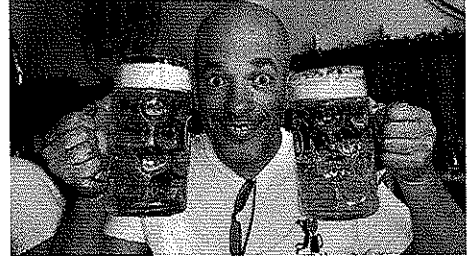
והגעתי לשדה בדקה התשעים, אבל מרגע שעליתי למטוס השתלטה עליי ברוריה במלוא עוצמתה. ידענו מראש שאנחנו באים לטורניר של גילאי 35 פלוס, אבל מאחר שלא היו מספיק קבוצות בקטגוריה זו, שמו אותנו בליגה של גילאי העשרים, שחלקם שחקני כדורסל מקצוענים לכל דבר ועניין.

כל המשלחות התאכסנו במלון מבודד בפאתי ברלין שהוא הכי גדול באירופה, תחת מעטפת צפופה של משטרה מקומית ושרשרת בטחון שמלווה אותך מרגע יציאתך את המלון ועד חזרתך אליו. המגרש נמצא מרחק שעה נסיעה מהמלון והנסיעה אליו היא באוטובוס מאובטח. המלון היה גדוש בהורמונים עם המון חברה צעירים בגילאי העשרים, שבכלל לא הבינו מה אנחנו 'הקשישים' עושים שם. בקבלת הפנים שנערכה למשלחות, נראינו כמו עמק הירדן לצד מכבי ת"א.

(מתוך הבלוג): "היום הראשון עבר בהצלחה. יוצאים עכשיו למשחק מול team usa. היה מאמין שישלחו את פ. צ. ברוריה להתמודד עם team usa המורל גבוה. בניגוד לשחקנים שלנו שזכו פה לכינוי "נבחרת הננסים". קיבלנו פה הערכות שאנחנו פה בשביל הברידיג' עד טריאתלון. אבל אף אחד עדין לא הצליח להשתכנע שאנחנו פה בשביל כדורסל".

יומיים לאחר הגעתנו התייצבנו למשחק בכורה נגד ארה"ב, שרוב שחקניה מככבים בקולג'. (מתוך הבלוג) "מי אמר אנדרדוג? יום שני החל במשחק נגד נבחרת ארצות הברית. המשחק היה צמוד לכל אורכו למעט 'בריחה קטנה' שהם עשו שלושים דקות לסיום. לאחר מכן ישירות לטקס הפתיחה שם נוכחנו כי נואם נלהב בגרמנית עדין מעביר בך צמרמורת של פחד גם אם הוא כולו תשבוחות לעם היהודי. מקפידים לשתות בירה כי לא שכחנו את האתוס של בירת ברוריה. אנחנו חברתיים שמחים ואופטימיים".

המשך בעמוד הבא

לא היינו יודעים דבר וחצי דבר על הארוע המכונן הזה, אלמלא רז גל מיודענו שהוא מנהל בתי הספר לכדורסל של עמק הירדן וגליל תחתון (כל הכבוד רז, אתה עושה עבודה נפלאה) שהעלה לפייסבוק תמונות ותיאורים ממכביה ייחודית שהתקיימה בסוף יולי בברלין, ובה נטלה חלק קבוצת כדורסל ישראלית - פ.צ. ברוריה שמה- בה כיכבו בין השאר שלושה אשדותיים העונים לשם: **יניר אלטר, רז גל ונרי בן פורת.**

התחרות שאורגנה בידי אירגון "מכבי העולמית" הפגישה חמש קבוצות כדורסל, שאחת מהן כאמור ייצגה את ישראל.

"מה זה פ.צ. ברוריה" ישאל עצמו הקורא התמים, ובכן מדובר במפעל חיים של כמה חברה נמרצים ובעלי מעוף שמחבר בין בירה (מכאן השם ברוריה), ספורט ומעשים טובים. בנוסף לכדורסל יש להם קבוצת ריצה וקבוצת טריאתלון. הגרעין הקשה של ברוריה הם חברה בגילאי 30-45 שמשחקים להנאתם בליגה למקומות עבודה, אליהם צורפו מספר שחקני חיזוק, בהם ברק פלג, שחקן ליגת העל בעברו, והיום מאמנה של הפועל רעננה מהליגה השנייה. למרות גילו (43), ברק שחקן מדהים וחכם שקלע בממוצע 22 נק' למשחק.

ומה חושבים הברוריאנים על עצמם?

"הם בכוונה אחד ליד השני", נכתב בבלוג, "ולא אחד מעל או מתחת ואפשר לסדר אותם באיזה סדר שרוצים. הם קושרים אליהם וביניהם ואוצרים בתוכם וסביבם כל כך הרבה. ברוריה זה שולחן עגול, ברוריה זה לכולם, ברוריה זה ערבות הדדית, זה הטבע והטבעי".

בגלל אילוצים שונים, לא ידעתי עד הרגע האחרון אם אני נוסע או לא, מתאר רז,

מה עשתה ברוריה במכביה - סוף

את השני, וזה כנראה הנשק הסודי של פ.צ. ברוריה.

(מתוך הבלוג): "התקשורת לא יכולה להירגע מהתופעה שנקראת פ.צ. ברוריה (או שאולי זה אנחנו שלא יכולים להירגע מהעובדה שהתקשורת שמה אלינו לב לחצי דקה) אבל אנחנו לא מתבלבלים וזוכרים שאנחנו פה רק בשביל לקדש את המטרה: ספורט, בירה ומעשים טובים. היום יוצאת המשלחת לברלין. דיווחים בזמן אמת רק פה בעמוד של פ.צ. ברוריה".

המשחק האחרון היה מול הצרפתים. (מתוך הבלוג): "היום החמישי היה בסימן המשחק האחרון נגד הצרפתים בו הוכחנו מעל לכל ספק שאנחנו קבוצת כדורסל מצוינת... אם כדורסל היו משחקים עשר דקות. המשכנו משם לקבלת השבת הגדולה בהיסטוריה של העם היהודי בכלל ושל פ.צ. ברוריה בפרט. השתכרנו קצת עם הספורטאים הצעירים וכשהתחיל להיות מעניין הלכנו לישון. ספורטאים רציניים..."

המשלחת הישראלית נאלצה לשוב ארצה יום לפני משחקי ההכרעה, וכך נטלו הגרמנים, למרות שהפסידו בכל המשחקים, את המקום השלישי, אחרי רוסיה וארה"ב. אנחנו יצאנו נשכרים (תרתי משמע...) מחוויה בלתי רגילה, מסכם רז, ולמרות שהפסדנו את רוב המשחקים, ייצגנו את ישראל בצורה מאד מכובדת.

אבנרון

האמריקאים שיחקו נגדנו אישית לוחצת כל המשחק, מתאר רז, כאשר נרי משמש רכו ראשון ויניר נותן פייט אדיר מול שומרים גבוהים וקשוחים שישבו לו על הגופיה ארבעים דקות, רז עצמו קלע שלשת בכורה. שתי שלשות נוספות הוא יקלע מול הגרמנים. בין משחק למשחק שתינו הרבה מאד בירה. זה עשה אותנו הרבה יותר קשוחים.

המשחק הבא היה נגד רוסיה (שזכתה בטורניר המכביה, אחרי שניצחה את ארה"ב בנקודה). מראש לא היה לנו סיכויים מול הענקים הללו והפסדנו 55 הפרש.

(מתוך הבלוג): "היום השלישי הפגיש אותנו עם נבחרת רוסית בגובה ממוצע של 202 ס"מ. בתצי הראשון עוד היינו במשחק ועל כך אנו גאים. החצי השני של היום הוקדש לחקר התרבות הקולנירית הגרמנית וחיפוש אחר המבשלה הטובה ביותר בברלין. בכל זאת ברוריה".

רז: ואז הגיע המשחק השלישי שהפגיש אותנו מול גרמניה. ידענו שהם פחות או יותר ברמה שלנו, ובנינו עליו מראש כמשחק מטרה. במשחק הזה הדריכה אותנו שחקנית העבר לירון כהן, שביקשה מאיתנו לעשות בדיוק מה שהיא אומרת, וזה מה שהביא לנו את הניצחון 88:82 לאחר שהובלנו לאורך כל המשחק בהפרשים קטנים. דרור סדן מפוריה קלע באותו משחק הרואי 27 נקודות והיה המצטיין.

(מתוך הבלוג): "היום הרביעי התחיל בסיוור קניות ונקניקיות המשיך לניצחון בכורה מופלא על הנבחרת הגרמנית והמשיך לחגיגות רוויות בירה ואוכל משובת. כן כן קראתם נכון... ניצחון. אפשר להגיד שהניצחון הזה היה המעשה הטוב שלנו כי בכל זאת, גרמנו לכמה אנשים להיות מאד מאד מאד שמחים. מאד".

מעל לכל, אומר רז, חשוב לזכור שההשתתפות והחוויה הם המוטיב המרכזי בטורניר כזה, כמו שהיטיב לבטא שחקן חיזוק שלנו ממעגן מיכאל שאמר שמעולם לא שיחק עם חבריה שכל כך אוהבים אחד

בזמן האחרון - חשבון נפש נוקב עם ע. דיין

עכשיו גם לא יבנו מחדש את הערוץ הראשון. אז יופי שלא צריך לשלם את האגרה, אבל לבטל במחיר-יד את הערוץ הזה, שלעתים בלילות אני מסתכלת בתוכניות ישנות של "חיים שכאלה" או "סיבה למסיבה" ונהנית מאוד. אבל נזכה לראות את ערוץ 2 וערוץ 10 עם כל השטויות של "האח הגדול" ו"הישרדות" ועוד תוכניות ריאליטי מסוג זה.

בחודשים האחרונים הזמנתי סוף-סוף ממיר לטלוויזיה שלי וגם ביקשתי מ"הוט" את ערוץ 45 שנקרא wild שהוא ערוץ בת של הנשיונאל ג'יאוגרפיק, ומאותו יום, שבו קיבלתי את הערוץ החדש אני ממש מהופנטת ממנו ויש שם תוכניות נורא יפות ומעניינות. מאידך, את החדשות המעצבנות והמזוויעות שאנשים רוצחים אנשים ולא כדי לאכול ולחיות, הרבה יותר מזעזע אותי. הרוע הנורא הזה משני הצדדים, גם דאע"ש וגם יורשיו של הרב כהנא מבחיל אותי, את זה איני יכולה לקבל ולא להכיל. קשה לי להבין מה גורם לאמריקאי מטורף לרצוח תלמידי ביי"ס או מתפללים בכנסיה או סתם התקפת טרור במרתון בבוסטון. וביס התיכון טובעים מאות אנשים נשים וטף בסירות רעועות המלאות עד אפס מקום בבורחם מהצרות שביבשת אפריקה, ומבקשים לעצמם חיים טובים יותר באירופה שידעה לנצל היטב את משאביה של אפריקה ועכשיו נאלצת לשלם על כך שלא קידמה פרויקטים חשובים למען השכלה לתושביה.

אז למרות הכול אני רוצה ומקווה שסוף-סוף יהיה גם יותר טוב בישראל ובעולם כולו. ובינתיים אולי אצליח לראות את "גשם המטאורים" שצפוי להיות באזורנו הלילה ומחר ולבקש משאלה לעולם יותר טוב.

להת' ושבת שלום :
עמליה דיין בת-ארי

אז מה הביא אותי לכתוב השבוע? כבר לא יכולתי לשאת את כל הדיבורים האיומים על נשיא המדינה והצגת תמונתו במדי קצין נאצי. אני חושבת שה"טוקבקיסטים" הגזימו מעל ומעבר.

קשה היה לי לשאת את ענין רצח הנערה שירה בנקי ז"ל שרק צעדה במצעד הגאווה כתמיכה למישהו מבני גילה. קשה לחשוב על יהודים צמאי-דם ששורפים בית שבו נמה את שנתה משפחה פלסטינית או שורפים כנסיה שלמזלם הטוב לא נשרפו בה גם הנזירים שבדרך-כלל מתפללים בה. ועוד מעזים להגיד שהרמב"ם היה בעד זה. איני מבינה היכן גדלו אנשים כאלה ומה הם מניעיהם הנסתרים? יתכן שאם המשטרה לא מצליחה לגבש ראיות משפטיות כדי לשפוט אותם, אז צריך להביא פסיכולוגים או פסיכיאטרים שייקחו איתם את האנשים הללו לאשפוז.

והכי נורא בעיני כאשר הקיצוניים למיניהם ממשיכים להקצין במעשיהם המזעזעים וראש ממשלתנו לא מתערב, ונותן לכל דבר להגיע לנקודת רתיחה, וזה אותו ראש מפלגה שבזמנו עמד במרפסת הידועה שמעל ככר ציון בירושלים וראה את הצבור המתלהם צועד עם תמונתו של יצחק רבין במדי נאצי או עם כפיה לראשו. נא לא לשכוח!!!

אחרי שהוציאו מיליונים על קמפיין למען איכות הסביבה וגייסו לשם כך את משה איבגי (שימליץ לכולנו להפסיק להשתמש בשקיות ניילון ולעבור לתיקים ירוקים יותר) ברגע שהוחלט על בחירות חדשות הורידו את המשימה הזו מעל סדר היום.

מה? המדינה צריכה לחיות גם אחרי הבחירות וצריך לחשוב על עתידה למרות הבחירות. פשוט לא מובן לי. או עכשיו ביטלו גם את "יום ג' בשלייקס" כלומר את החקיקה המיוחדת למען הגמלאים שהצליח לחוקק השר אורי אורבך ז"ל, ועכשיו יוכלו לבזבז את הכסף על דברים אחרים. אפילו לכבודו וזכרו של השר אורבך היו צריכים להשאיר את החוק.

טיסה 782

טיסה 782 של "פגאסוס" לברצלונה דרך איסטנבול.

דיילת צעירה פסעה באיטיות לאורך המעבר הצר. של ה"בואינג 737-800" בידיה חבילת עיתונים. בעיניה תרה אחר נוסעים המעוניינים לקרוא אותיות המודפסות על נייר.

ישבנו יחד במחלקת התיירים. היינו בדרכנו לברצלונה ומשם בספינה לאוקיינוס האטלנטי.

הדיילת הגבוהה בעלת העור השזוף עמדה לידנו כשהנוסע שישב ליד המעבר הרים ידו וביקש עיתון בשפה העברית. היא שלפה עיתון מן הערימה הביטה בכתב המוזר והחליטה שהוא הכי מתאים לבקשה.

הנוסע לידי לקח את העיתון. משגילה כי מדובר בעיתון "הארץ" מיהר להחזירו. יש "ישראל היום" או מעריב? הדיילת במבט מופתע ועוין " אבל זה עיתון בעברית". "נכון" חייך, "אבל אני מעדיף עיתון אחר". "אחר"? קשה לדיילת זרה בשירות השלטון התורכי. לעכל את הידיעה שבמדינה כה קטנה כישראל הדוברת עברית, שפה לא שימושית בעליל. יש יותר מעיתון יומי אחד.

בהתחלה חשבנו לטוס ישירות עם "אל על". אבל זמני הטיסות הטו את הכף לטובת טיסת יום עם חניית ביניים קצרה (1:50 דקות) באיסטנבול, משם לברצלונה.

בקושי רב הצלחנו למצוא חבי תעופה.

"לופטאנזה" דרך פרנקפורט לא באה בחשבון בגלל השואה. "אליטליה" דרך רומא נפסלה אף היא בגלל האוכל הירוד וגם היו בני ברית של הקודמים. "אוסטריין" דרך וינה גם ירדה מהפרק.

שהרי הם בני דודים של הראשונים. יכולנו לטוס דרך פריז עם "אייר פרנס". אבל לא! ראשית הצרפתים הטילו עלינו אמברגו במאה שעברה. ושנית ב"אייר פרנס" מגישים 30 סוגי גבינות לא כשרות (לא נורא) אבל הריח. מזכיר את הביטוח הלאומי בטבריה. מקום ממנו אנו משתדלים להדיר את עצמנו.

ב"פגאסוס" האוכל טורקי. בשר עם חלב. חסר טעם חסר ריח. בקיצור פרווה. נקווה שלא יזיק בהמשך.

קולו המתכתי והלא ברור של הדייל הראשי נשמע במערכת הכריזה. הוא ביקש להדק את החגורות ולכבות את מכשירי החשמל. כולל טלפונים, מחשבים ניידים, טוסטרים ומייבשי כביסה.

כיוון שזה מפריע לטייס להתרכז בהמראה.

יש סברה שפעם מישהו לחץ על ה "ENTER" במחשב וקרה אסון. אני לא מומחה במכשירים. אבל חבר קיבוץ שמבין. הסביר שלחיצה על ה

"ENTER" / סוגרת / פותחת מעגל חשמלי

שברך מסתורית, מגיע למערכת הבקרה של המטוס. שנותנת הוראה למערכת חימום החביתות במטבח להעלות את החום, להדליק את האורות בתא הנוסעים, לפתוח את המדפים, להרים את הגלגלים, לגרום לדיילות לסגור את הוילון בין המחלקות. ולבסוף להקרין את סרט הבטיחות הבלתי נמנע. אכן פעולות מסובכות שמטוס חדיש לא יכול לעמוד בהן.

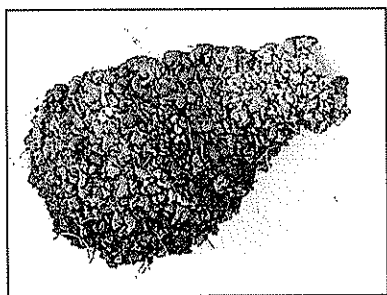
המשך יבוא....

אפי שלו

מי ומה באשדות

עלה יצועו הגיע במהירות, סגר את ברוז המים המרכזי המוליך לביתו של דורון ולבתים נוספים, והזעיק את זיו הרחול האמון על תיקון תקלות מסוג זה. לדורון היה ברור שלא ניתן יהיה לתקן את התקלה בשעות הלילה, והוא דמיין במוחו מה יגידו שכניו, כאשר יקיצו למחרת ויגלו שאזלו המים בברזיהם. אך מסתבר שדאגתו היתה לשווא; במהלך הלילה הוזעק צוות תיקון מטעם אגודת המים שכלל מיני מחפר ועוד אמצעים, ובעוד הדיירים ישנים את שנת הלילה, החליף הצוות את קטע הצינור הפגוע בקטע חדש, והשיב את המצב לקדמותו. כאשר התעורר דורון משנתו, כמו דיירי הבתים הסמוכים, הופתע לגלות שהמים בדירתו זורמים כסדרם. דורון מבקש להודות לאנשי אגודת המים ובראשם למנכ"ל אריק ראובני, על הטיפול היעיל והמסור.

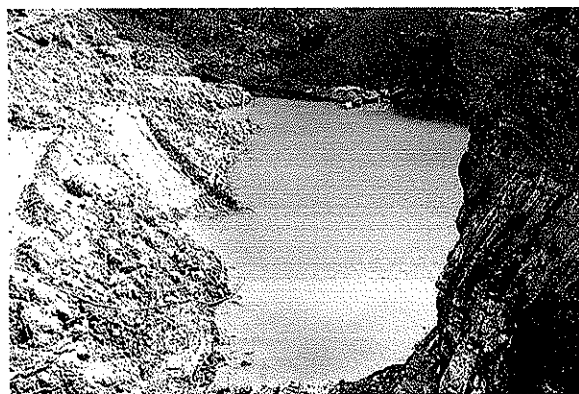
לחוחיות יש חוש אסתטי וזה לא דבר חדש, אלא שהפעם הן בנו קן יוצא דופן בצורתו ובצבעיו שחבל שהאמצעים הטכניים המוגבלים שלרשותנו לא מאפשרים להעביר זאת לצופה במלוא הדרו. ולכן, מי שרוצה להתבסס בקן חווייתי ומושקע באמת, שיגש לתחנת האוטובוס הישנה ולא יתאכזב.

סיפור החלפת הגשר בנהריים היא סאגה מתמשכת שעד לא מזמן קשה היה להצביע על תאריך יעד, מאחר והתאריכים הקודמים השתבשו לחלוטין. הסיפור החל בחודש דצמבר 2013 אז נסגר גשר הגישה לאי השלום (גשר ביילי) בהוראת צה"ל. הנימוק הרשמי לסגירת הגשר היה שחלפו 45 שנים מאז היווסדו, וכי בבחינת מעמס שעשו לו

התבשרנו שצוות הגננים המסור ממשיך בתנופת העשייה ולאחר שסיים את פרויקט מגדל המים, היפה והמרשים, שתל השבוע עצי נוי בדשא שבין יגאל עשת למוסד 'רכב אשדות'. נוי - פרושו יופי ויופי הוא איכות חיים. אשרינו שיש לנו.

האגם הנעלם באמת יפה, כותבת חדוה הדר מגשר באתר הפייסבוק. מים מהתהום, תכולים ועמוקים, מלאי גבס וגיר, במחצבת הגבס העמוקה שחפרנו בהרים. וכבר כל הארץ חגה לרחוץ בו ולמנגל על גדותיו. ותושבי השכנים אצים להרוויח פרסום וכסף על חשבון בעלי המקום, שאסרו בכל לשון להכנס. ולא מועיל שבעלי המקום מזהירים בשלטי אדום, כי להתקרב לאגם היפה הזה משול לעשיית סנפלינג בבור הענק של תחנת הרכבת בירושלים. מיד מאשימים אותם בגזל קרקעות (שלהם בטאבו) או בחמסנות מעיינות (לא מעיין ולא בטיח), או בבזבוז מים (שלא ראויים אפילו לבריכות דגים). אל תאמינו לחמסנים. האגם הוא רק בור, אתר בנייה, תהום פעורה שתיכף תכוסה ותישאב.

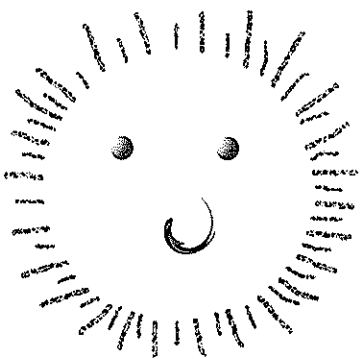
ושומר נפשו ירחק.

דורון אוהב ציון מוכר לכולנו כמנהל מוסד פח וצבע במתחם 'רכב אשדות'. סמוך לחצות באחד מלילות אוגוסט הבחין דורון, המתגורר בנוף אשדות, בפריצת מים שמקורה בצינור תת קרקעי העובר סמוך לביתו. מאחר ולא הצליח להשיג את בנצי בן נאים התקשר דורון לאריק ראובני, מנהל אגודת המים של עמק הירדן. הלה, שטרם

מי ומה - המשך...

הגישו האשדותים תביעה כנגד משרד הבטחון בגין הנזקים שנגרמו לנו, וכעת הגענו איתם להבנה שיוציאו לתכנון את שידרוג אזור הסכרים כנגד ביטול התביעה נגדם. מדובר על סכום כולל של כמיליון ₪. זה בנוסף לעבודות שעושה חמ"ת בימים אלה לשידרוג שביל הסכרים התלוי, באזור סכר העודפים. בלי קשר לאלה, מוסיף פנחס, יצא מכתב למנהל המחוז בקק"ל (יפתח הרחול מכנרת) שיאשר לנו תקציב לניקוי תעלת האפס לכל אורכה, על מנת לאפשר זרימת מים בתעלה והפלתם לירמוך באמצעות המפל של סכר העודפים. מקווים לטוב.

על כל בו אשדות במתכונתו החדשה נאמר כמעט הכל ובכל אופן מצאנו חידוש - דוכן מוצרי קיץ מבית היוצר של יגן רימוני שהוסיפו ציור שמש כתומה-צהובה שקרניה מחממות וכיתוב של מוצרי קיץ - קנו ותיהנו. רצינו לצרף תמונה... אבל... בצילום העלון הכל יוצא שחור.. לצערינו טרם מצאנו פתרון.

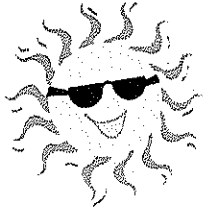

סוף בעמוד הבא

התגלו ליקויים שונים. כל הנסיונות להביא לפתיחתו המחודשת של הגשר, שמהווה מעבר הכרחי למימוש זכותנו החקלאית על אדמות האי (כולל אופציה תיירותית) עלו בתוהו, על אף מאמצים גדולים של יוסי ורדי. בבחינה שערך משרד הבטחון התברר שעלותו של גשר חלופי לזה הקיים (הנשען בחלקו על יסודותיו של גשר הקשתות העות'מני) היא בערך 5 מיליון ₪. מאחר וסכום כזה קשה לגייס במכה, הוחלט על 'איגום תקציבים' ממספר משרדים. בסופו של דבר הצליח משרד הבטחון לגייס את הסכום במלואו והוגש מכרז לביצוע. הקבלן אשר זכה במכרז ביקש להתחיל בעבודות כבר לפני שלושה חודשים, במטרה להביא לפתיחת הגשר החדש סמוך לראש השנה תשע"ו, אלא שאז התעוררו הירדנים וביקשו לקבל לידיהם את תוכנית שיקום הגשר. התוכנית הועברה לעיונם, אלא שהללו לא מיהרו לתת תשובה, ורק לאחרונה, בעקבות לחצים שהופעלו על ארמון המלך, התקבלה תשובה רשמית שהבקשה מאושרת (יש הקושרים זאת לעובדה שישראל התחייבה לספק לממלכה כמות נוספת של מים). בימים אלה ממש, עשרים חודש בדיוק מאז נסגר הגשר למעבר, החל הקבלן בביצוע העבודות להחלפת הגשר, עבודה שלהערכתו תארך כשישה חודשים, ולכן אם לא יהיו עיכובים בלתי צפויים (ולמדנו על בשרנו שהבלתי צפוי הוא הצפוי ביותר) אמור הגשר להפתח לתנועת רכבים בחודש פברואר 2016, קרי שנתיים ויותר מאז נסגר. חשוב לציין שבמהלך השנתיים בהן הגשר סגור, לא נעשות בשטח עבודות חקלאיות וגם לא מתבצעים סיורים (מתקיים סיור חלופי לתצפית מיכל). יודגש שההסכם עם ירדן בנוגע לאי השלום (ההסכם נהריים בקורה) אמור לפוג ב-2019, ואם עד אז לא תדאג ישראל להחלפת הגשר, אפשר שהירדנים לא יחדשו את ההסכם.

פנחס סוננברג יו"ר תיירות אשדות איחוד שומר כהרגלו על איפוק: עדיין לא קיבלתי נייר רישמי ממשרד הבטחון על חידוש העבודות, אבל זה כנראה יגיע בימים הקרובים. לאחר סגירת הגשר, מוסיף פנחס,

מי ומה - המשך...

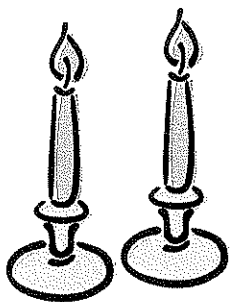

חכט פנע

כּהקײַ פּנען פּ
 אױן נען אפּ אפּ
 כּהקײַ פּנען פּ
 אראַה פּק כּאמּ פּנחּות
 אַקפּױ פּנען פּקאָק פּױפּ
 אורח פּו אַת כּא פּנען
 פּנחּות אַת דּױ אַטריפּה
 אױן פּא אַל אַל פּנען פּױפּה.

כּאן אַתחּת פּנען פּױפּ חטּ, הױט
 כּחפּ
 קאפּױט פּה ראַה אפּ תּוק הױט
 חכט פּנען, ראַה אפּ
 חכט פּנען - ראַה אפּ
 חכט פּנען - ראַה אפּ
 חכט פּנען - לַהּ אפּ.

רױן אַרן

פּה פּױפּ!

עלון מס' 1466
 עריכה ומי ומה - אבנר רון
 שער ואיור - אירית גל
 צילום עלון - יונתן אלטר שתמיד מוכן
 להקרא לדגל... המון תודה, יונתן.

גינה קהליתית כחה, לא תבהיר מה באמת הולך שם ולכן החלטנו לוותר צילום של א. שמציג תמונה עגומה למדי. לפני כחצי שנה (פברואר נדמה לי) השיקה אשדות את מיזם הגינה הקהליתית כמנוע צמיחה בשילוב הקהילתי. זה החל בהתלהבות מאד גדולה, בביקורים תכופים ובשמירה יחסית על ניקיון המקום מפני עשבים שוטים. כבר לפני מספר חודשים עשה יונתן אלטר חשבון נפש, וקבע שהגינה לא מממשת חלק ממטרותיה החברתיות (מפגשים וכו') והביע דאגה, והצילום של א. נותן ביטוי נוסף למגמה זו. למדנו מעשרות מקרים דומים

בעבר, שאם לפרוייקט אין בעל בית אמיתי, שנמצא שם ודואג, סופו לרדת לטימיון. עוד לא מאוחר להציל את המצב, אבל לשם כך צריך לכנס מחדש את בעלי הגינות ולהבהיר להם את אחריותם. ואם לא- אז לא.

אפילו לקבע את השלט לא הספיקו...

